

Hồi 25

Trong Xà Lầu

Xà Lầu không phải là khối kiến trúc hình rắn, lầu cũng như tất cả những ngôi lầu bình thường khác, nhưng tại sao tòa lầu lại được cư dân trấn Hàm Đàm đặt cho cái tên Xà Lầu?

Về bề ngoài trông rất bình thường, nhưng không thiếu nét khàng trang, duy trên nóc và những mái vòm có những con rắn chạm trổ rất sinh động. Con thần xà trên đỉnh một tòa lầu ngậm một ngọn tử kỳ màu nâu, trông chẳng khác nào đang giở kỳ ra điều khiển lũ rắn bên dưới.

Trong nhà chính sảnh, thiết kế một hồ nước ngay chính giữa, phía bên kia là chiếc ngai sơn son thiếp vàng, phủ lên trên thành tựa là chín chiếc đầu rắn với những nét chạm trổ vô cùng hung tợn. Trong hồ nước là một lũ rắn đủ loại đang lặn hụp trong nước đang đùa giỡn với nhau.

Ngồi trên chiếc ngai là một thiếu nữ dung diện mỹ miều. Nàng vận bộ võ phục bó chèn may bằng da rắn, trông vừa lạ vừa oai phong vô cùng. Đứng châu hai bên chiếc ngai của nàng là hàng cao thủ độ mười người, tất cả đều vận thanh y võ phục theo hình mãng xà.

Nàng nhìn Quân Đạt đứng phía bên kia hồ rắn nghiêm giọng hỏi:

- Công tử là ai?
- Tại hạ là người trấn Hàm Đàm thỉnh ý các trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.
- Ta muốn hỏi tước danh của công tử.
- Đến cúng tế Thần Xà cũng phải xưng danh tính nữa sao?

Đôi mày vòng nguyệt của thiếu nữ thoáng cau lại, rồi nhanh chóng giãn ra. Nàng ôn nhu nói:

- Ta nghĩ công tử không phải là người của trấn Hàm Đàm.
- Tiểu thư có con mắt rất tinh tường. Tại hạ mới quá vắng đến trấn này và thỉnh ý các vị trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.

Nàng lườm Quân Đạt:

- Thế công tử mang cống vật gì đến tế Thần Xà?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Một mạng người.

Nàng lặp lại câu nói của chàng:

- Một mạng người là thế nào?

- Tiểu thư không hiểu à?

- Mạng của công tử?

Quân Đạt gật đầu:

- Mạng của tại hạ, nhưng nếu Thần Xà không thích cái mạng của Quân Đạt thì phải giao cho tại hạ ngọn tử kỳ.

Nàng đứng bật dậy:

- Hừ! Công tử đến Xà Lâu để lấy tử kỳ của Xà Lâu?

Quân Đạt lạnh lùng nói:

- Tại hạ không phủ nhận.

Nàng bật cười khanh khách rồi cắt tràng cười khanh khách rồi cắt tràng cười nghiêm giọng nói với Quân Đạt:

- Hay lắm! Nếu như công tử không lấy được tử kỳ, không đủ bản lĩnh võ công thì phải chịu làm thân nô lệ cho ta chứ?

- Mạng của tại hạ thuộc về tiểu thư, tiểu thư được tùy nghi sử dụng.

Giã Bình nhìn thẳng vào mặt Quân Đạt:

- Công tử khẳng định mình có đủ bản lĩnh thì hãy lội qua hồ nước này xem. Đã đến đây ắt công tử cũng có chút tài thi thố đùa giỡn với lũ rắn độc của Xà đảo chứ?

- Nếu tiểu thư muốn.

- Giã Bình đang rất cao hứng được chứng nghiệm kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.

- Nếu tiểu thư muốn thấy thì tại hạ sẽ cho tiểu thư được thấy.

Quân Đạt nói xong thọc luôn đôi tay thịt xuống hồ nước. Mặt nước trong hồ đang xao động bởi lũ rắn bơi lượn đột nhiên phẳng lì như một chiếc gương soi, và tất cả những con rắn

trong rấn trong đó đều bất động tạo ra một bức tranh xà thủy ngộ nghĩnh. Không khí trong gian chính lâu đột nhiên lạnh lẽo như tiết trời vào đông.

Quân Đạt rút tay lên, bình thần bước trên mặt nước trong hồ giờ đã bị đóng thành băng.

Giã Bình thấy hiện tượng kỳ lạ đó, buột miệng thốt:

- Ý...

Tiếng thốt còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì Quân Đạt đã qua khỏi hồ, đứng trước mặt nàng:

- Tại hạ đã qua hồ.

Giã Bình giật mình:

- Người đứng là ma quỷ.

Câu nói của nàng chứng tỏ Gã Bình đang hoảng hốt cực độ. Nàng khoát tay:

- Bắt gã này cho ta!

Lệnh của Giã Bình được phán ra, liền lập tức hai hàng cao thủ đứng châu hai bên nàng như lũ thiêu thân lao tới Quân Đạt.

Quân Đạt nheo mày:

- Bọn chúng không phải là đối thủ của chủ nhân tiểu hắc kỳ đầu.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa khí công, hữu thủ thi triển song chỉ đoạt mạng, tả thủ thì phát tán những đạo chỉ điện di sơn. Lúc này trong nội thể của chàng đã có Liên Hoa Băng nên chỉ công có sức mạnh vô cùng dữ dội.

- Chát... Chát!

Thân ảnh Quân Đạt chẳng hề di chuyển nhưng chỉ cần những đạo chỉ tuyệt thức trong hai ngọn tiểu huỳnh kỳ và tiểu hắc kỳ cũng đủ đánh bật mười tên cao thủ của Giã Bình ngã sóng soài dưới đất mà chẳng hề tỏ vẻ khó khăn gì.

Những gã cao thủ Xà đảo như bị đóng băng nằm co rúm dưới sàn đá trông thật thảm hại.

Quân Đạt nhìn Giã Bình:

- Tiểu thư đã chứng nghiệm bản lĩnh võ công của tại hạ rồi đấy chứ?

Giã Bình giờ không còn giữ được vẻ bình thản lúc ban đầu, mà mặt thoáng hiện những nét sừng sốt:

- Người đứng là quý, không phải người.
- Nghe giọng của cô nương, chắc cô nương không còn hứng thú nữa rồi.

Quân Đạt vừa dứt lời thì Giã Bình bất vồ đến chàng một đạo chuông âm nhu. Lối xuất thủ của nàng trông thật là kỳ quái, trông mà ngỡ như nàng đang thộp chuông bắt rắn thì đúng hơn.

Mặc dù Giã Bình công kích bất ngờ nhưng chuông pháp vừa chạm đến trường y nho sinh của Quân Đạt thì vội rụt tay lại.

Nàng không rụt tay lại sao được khi ngỡ như tay mình vừa chạm vào một tảng băng lạnh buốt.

- Ủi chà!

Quân Đạt cười khẩy:

- Võ công của cô nương xoàng xĩnh như vậy thì đâu thể tự nhận là Thần Xà?

Quân Đạt vừa nói vừa lách bộ, hữu thủ vươn ra thộp đến hổ khẩu của nàng. Thế chộp của chàng quả là nhanh không thể tưởng khiến Giã Bình lúng túng.

Giã Bình thối về sau một bộ nhưng chưa kịp rụt tay lại thì hổ khẩu đã bị Quân Đạt khống chế rồi. Nàng trợn mắt dằn tay giấy nấy:

- Buông tay ta ra!

Trước khi bước vào tòa chính sảnh Xà lâu, trong ý niệm của Quân Đạt ngỡ đâu mình sẽ gặp một đại cao thủ trong giang hồ, nhưng khi khống chế Giã Bình, chàng không khỏi ngỡ ngàng với sự non kém về võ công của nàng.

Quân Đạt cau mày:

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long hay không?

Giã Bình vẫn vùng vằng cố rút tay lại, nhưng hổ khẩu như dính cứng trong tay Quân Đạt.

Nàng thét lên:

- Buông tay ta ra!

Giã Bình rùng mình:

- Ta lạnh lắm rồi.

Quân Đạt giật mình, vội giải tỏa nội khí.

Chàng nhìn nàng nghiêm giọng nói:

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ không? Thật ra cô nương là ai?

Giã Bình xét nét nhìn chàng:

- Người hỏi để làm gì!

- Tại hạ muốn lấy ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Người đừng nằm mơ.

Quân Đạt nhếch môi:

- Võ công của cô nương không có cái thần kỳ của tuyệt thức trong ngọn tử kỳ.

Chàng đổi giọng thật lạnh lùng:

- Cô nương là ai?

- Ta là ai cũng được.

- Tại hạ muốn biết.

- Người đừng bức hiếp ta. Giã Bình sẽ bấm lại với song thân thì mạng người khó bảo toàn đó.

Quân Đạt cau mày:

- Song thân của cô nương là ai?

- Chủ nhân Xà đảo.

Nàng ngược mặt, kiêu hãnh nhìn Quân Đạt:

- Cả võ lâm Trung Nguyên đều nghe danh tự của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân, có lẽ chỉ có mình người chưa nghe mà thôi. Nếu người làm cho Giã Bình này rụng một sợi tóc, xước một miếng da hay làm ta kinh sợ thì song thân ta nhất định sẽ... sẽ đem người làm thức ăn cho lũ rắn độc trên Xà Đảo.

Quân Đạt không để tâm đến câu nói kiêu căng của nàng, mà hỏi ngược lại Giã Bình:

- Chính song thân của cô nương mới là chủ nhân ngọn tử kỳ?

Giã Bình gật đầu:

- Đúng đó. Người không phải là đối thủ của song thân Giã Bình đâu.

- Tại hạ có là đối thủ của họ hay không không cần cô nương nhận định. Tại hạ đang muốn biết Tích đảo chủ và Lâm phu nhân hiện ở đâu.

Giai nhân nguyễn chàng:

- Người buông tay Giã Bình ra. Bộ người không biết lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân ư?

- Tại hạ rất biết, nhưng rất tiếc cô nương bây giờ đang là chủ nhân tòa Xà Lầu chứ không phải cô tiểu thư khuê các. Cô nương là nỗi ám ảnh của cư dân trấn Hàm Đàm, chứ không phải là một thiếu nữ bình thường.

- Nhưng Giã Bình cũng là một nữ nhân.

Quân Đạt nạt ngang:

- Không. Đối với tại hạ cô nương là một sát thủ giết người, chứ không phải nữ nhân bình thường. Đã là sát thủ thì tại hạ có quyền được giết để trừ họa cho bá tánh.

Giã Bình biến sắc, lắp bắp nói:

- Người không được giết ta đó. Giã Bình có làm gì đâu mà người đòi giết ta chứ?

- Chủ nhân Xà Lầu đã là đáng chết rồi.

- Người... người giết ta ắt song thân sẽ truy sát người, bắt người phải chết theo ta.

- Tại hạ đang muốn diện ngộ với song thân của cô nương đây.

- Người không sợ song thân của Giã Bình nổi giận à? Chỉ cần Giã Bình nói một tiếng thôi, người đừng hòng giữ được mạng.

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân chắc coi mạng người như cỏ rác mới có một ái nhi tính tình như cô.

Giã Bình thẹn mặt:

- Người không được bêu xấu song thân của Giã Bình nhe. Cha mẹ ta mà nghe được nhất định sẽ không tha cho người đâu.

Quân Đạt nheo mày nhìn nàng:

- Bản lĩnh của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân như thế nào mà cô nương cứ hù dọa ta mãi vậy? Để tại hạ bẻ tay, bẻ chân ái nhi của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân coi những người đó sẽ truy sát Quân Đạt như thế nào.

Chàng vừa nói vừa kéo căng tay Giã Bình.

Giã Bình thất sắc:

- Người đừng bỏ tay chân của Giã Bình. Tội nghiệp Giã Bình. Giã Bình hứa sẽ nói tốt về người với song thân Giã Bình.

- Đa tạ tấm lòng của cô nương, nhưng tại hạ quả không hứng thú để nghe những câu nói tăng bốc đầu.

Chàng vừa nói vừa nâng cánh tay phải của Giã Bình lên:

- Cánh tay cô nương cũng đẹp lắm đó.

Giã Bình run cầm cập:

- Ta không muốn bị tàn phế đâu. Người muốn gì?

- Muốn lấy ngọn tử kỳ.

- Ngọn tử kỳ Giã Bình không giữ.

Giã Bình vừa nói dứt câu thì từ ngoài cửa gian chính sánh Xà Lầu, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền nắm tay nhau phiêu diêu lướt vào.

Thấy Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền xuất hiện, Giã Bình phấn chấn hẳn lên. Nàng hét lớn:

- Cha mẹ, cứu con với!

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thoát cái đã đối mặt với Quân Đạt. Ánh mắt của hai người khắt khe nhìn chàng trong khi Quân Đạt vẫn khống chế hổ khẩu của Giã Bình và đối nhãn lại.

Giã Bình thì cứ vùng vằng nói:

- Buông tay ta ra.

Quân Đạt liếc nàng, gần giọng nói:

- Tại hạ sẽ buông cô nương ra khi nào cô nương biến thành phế nhân hoặc là một cái xác không hồn.

Quân Đạt vừa nói vừa kéo Giã Bình đến trước, đồng thời đặt trảo công vào huyệt Thiên Linh Cái của nàng.

Lúc này chỉ cần năm ngón tay của chàng bóp chặt lấy đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình thì mạng nàng sẽ rời dương trần xuống âm ty.

Thấy hành động của Quân Đạt, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền căng thẳng cực độ.
Cả hai không rời mắt khỏi Quân Đạt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>